

De Messias in Genesis (Deel 1)

Harm Kieft

“En Hij zeide tot hen: O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit niet lijden om in zijn heerlijkheid in te gaan? En Hij begon bij Mozes en bij al de profeten en legde hun uit, wat in al de Schriften op Hem betrekking had.” (Luc. 24:25-27).

Aan het begin van deze beknopte studie met als onderwerp ‘De Messias in het boek Genesis’, gaan we van start met een gedeelte uit het Nieuwe Testament. We vinden dit schriftgedeelte in de bekende geschiedenis van de Emmaüsgangers. U kent deze geschiedenis over de twee teleurgestelde reizigers, die door hun eenzijdige theologie verblind waren geraakt voor hun eigen Messias, denk ik allemaal wel. Het is prachtig te zien hoe de Here zich in de levens van deze twee mannen openbaart. Hij doet dat op een bijzondere manier. Onthult de Heiland op een directe wijze Zijn identiteit? Nee, dat doet Hij heel bewust niet. De Messias van Israël richt eenvoudig de aandacht van de twee vrienden op de Joodse geschriften, het Oude Testament, het totale Oude Testament wel te verstaan. Daarin heeft Hij immers reeds gesproken!

Het Woord getuigt van Hem

De Joden verdelen hun Tenach, in drie delen; de Wet, bestaande uit de vijf boeken van Mozes, de Profeten en de Schriften of Psalmen. De Wet en de Profeten worden door hen als goddelijk geïnspireerd gezien, de Schriften niet. De Here Jezus denkt er anders over, Hij begint een, letterlijk vertaald: ‘duidelijke uitleg’, bij de wet, vervolgens gaat Hij stap voor stap verder langs al de profeten en al de andere bijbelboeken en legt uit wat daarin op Hemzelf betrekking heeft, zowel wat betreft Zijn verheerlijking, maar ook Zijn lijden. Kennelijk is Christus in elk Oud-Testamentisch boek te vinden! Als de mannen het doel van de reis hebben bereikt en de Heiland tijdens een gezamenlijke maaltijd het brood breekt, herkennen Kleopas en zijn vriend Hem ineens; het is de opgestane Heere Zelf! Nu werden hun ogen

‘geheel geopend’, staat er in het Grieks. Dat klopt precies, immers de ogen van de mannen waren onderweg eigenlijk al voor het grootste deel open gegaan toen de Heiland de Schriften uitlegde. “*En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?*” (Luk. 24:3). Is dit geen prachtig getuigenis? Wat was het dat de ogen van deze mannen had geopend? Dat kwam eenvoudig omdat hun Tenach voor hen was opengegaan. Maar, hoe kwam het dan dat hun Geschriften zich voor hen hadden geopend? Precies, ze hadden Christus daarin leren zien! Ze hadden Christus, het levende Woord, in Gods Woord ontdekt, daardoor was dat Woord in hen tot leven gekomen en konden ze het ‘Levende Woord’, de opgestane Heiland herkennen!

De schepping getuigt van Hem

De Here Jezus begon Zijn bijbelstudie dus bij ‘Mozes’, en wel, zo mogen we rustig aannemen, bij ‘het eerste boek van Mozes’, zoals onze oosterburen zeggen. Wat een voorrecht dat we Gods Woord hebben ontvangen, zodat wij de Heiland in Zijn onderwijs kunnen volgen! Inderdaad, ook dat eerste Bijbelboek getuigt op een veelkleurige wijze van Hem, Die was van den beginne, door Wie alles geworden is (Joh. 1).

In deze korte serie artikelen zullen we daarvan een aantal voorbeelden behandelen. De eerste hoofdstukken van het boek Genesis tonen ons inderdaad hoe het Woord de schepping tot leven wekte. In de schepping heeft Christus Zichzelf uitgedrukt, daarom getuigt ook Zijn schepping van wie Hij is. Je zou daarvan vele voorbeelden kunnen geven. Is niet elke zonsopgang een getuigenis van de komende ‘zonne der gerechtigheid’ (Mal. 4:2), Die de duisternis heeft overwonnen en Wiens glans eens de hele aarde zal verlichten (vs. 14,15)? En, getuigt de overvloed aan leven die we in de natuur zien, niet van Degene Die is de opstanding en het Leven (Joh. 11:25)?

De boom des Levens getuigt van Hem

Het was niet meer dan logisch dat juist de ‘boom des Levens’, een prachtig type van Christus, in het midden van de hof stond. De Schepper in het middelpunt van Zijn schepping, als bron van het menselijk bestaan. “*Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, blijft in Mij en Ik in hem*” (Joh. 6:56). Het duurde echter niet lang voordat de mens door de knieën ging voor de verleiding van Satan, daarmee de weg tot het ware Leven verspelende. Het Hebreeuwse woord voor ‘slang’ (Gen. 3:1), is ‘nachash’. Het heeft de betekenis van ‘stralende’. We moeten dus denken aan een soort ‘engel des lichts’ (2Cor. 11:14),

een verschijning waarin Satan zich vaker voordoet. In Ezechiël 28 wordt hij ook als zodanig beschreven. Ook vinden we hier bevestigd dat hij in deze hoedanigheid in de hof van Eden aanwezig was (vs. 13). Het was de schoonheid (vs. 12,17) van Satans verschijning, waardoor Eva zich voelde aangetrokken. Hoe gemakkelijk worden we misleid, als we zien op hetgeen voor ogen is!

De ‘moederbelofte’ getuigt van Hem

Natuurlijk draagt de mens de verantwoording voor zijn verkeerde keuzes. Toch lezen we in Gen. 3:14 dat het Satan is die door God wordt vervloekt. Daarmee geeft de Here reeds te kennen dat Hij de weg naar herstel voor de mens openhoudt, welk een genade! Vervolgens vinden we in het vijftiende vers de zogenaamde ‘moederbelofte’, opnieuw een indrukwekkende verwijzing naar de Messias, Wiens aardse wandel door de Satan zou worden afgesneden (‘de hiel vermorzelen’), maar die vervolgens Satans plannen volkomen teniet zal doen (‘de kop vermorzelen’). Wat zullen Adam en Eva naar de komst van dit ‘zaad’ (enkelvoud in het Hebreeuws!) hebben uitgezien. Zij kenden immers uit eigen ervaring de heerlijkheid die de mensheid als gevolg Satans misleiding had verspeeld. Ze moeten naar deze hoge staat hartstochtelijk hebben terugverlangd!

Eva getuigt van Hem

Het volgende punt, waarbij we zullen stilstaan is de geboorte van de eerste kinderen die uit het mensengeslacht voortkwamen. Helaas is Gen. 4:1, waarin de geboorte van Kaïn wordt beschreven, niet op de juiste wijze vertaald, waardoor de rijkdom van dit vers verloren gaat. In de vertaling van het Nederlands Bijbelgenootschap lezen we: *“De mens nu had gemeenschap met Eva, zijn vrouw, en zij werd zwanger en baarde Kaïn; en zij zeide: Ik heb met des Heren hulp een man verkregen”*. De uitdrukking ‘met hulp’, vinden we niet terug in de grondtekst en moet daarom buiten beschouwing worden gelaten. Ook de Statenvertaling is niet letterlijk in haar vertaling en voegt het woordje ‘van’ toe. *“Ik heb een man van den HEERE verkregen”*. De oorspronkelijke bedoeling wordt duidelijk, als de zinsconstructie van vers 1b in de grondtekst vergeleken wordt met die van vers 2a, waarin de tweede geboorte, die van Abel, wordt beschreven; *“Voorts baarde zij zijn broeder Abel”*. Beide zinsconstructies zijn precies gelijk. Daaruit volgt dat er in het eerste vers niet staat: *“Ik heb met des*

Heren hulp een man verkregen” of *“Ik heb een man van den HEERE verkregen”*, maar: *“Ik heb een man verkregen, de Here”*. Ineens wordt ons duidelijk wat Eva gedacht moet hebben. Haar ‘zaad’ zou de kop van de slang vermorzelen, dat was de belofte die ze in haar hart gekoesterd moet hebben. Maar....., wie anders zou de macht van deze ‘mensenmoorder van den beginne’ kunnen breken dan de Here Zelf! Dan baart Eva haar eerstgeborene, haar ‘zaad’. Was het vreemd dat zij tot de conclusie kwam dat dit de beloofde, Messias, de zoon Gods moest zijn, die de verleider zou overwinnen zodat de weg tot het Paradijs weer heropend kon worden?

Ons getuigenis

Toch was Kaïn (aanwinst) niet datgene wat ze had gehoopt. Dat had ze kunnen weten als ze het Woord dat de Here tot haar gesproken had in zijn geheel tot zich had genomen. Het Zaad der Belofte moest, voordat Hij tot overwinning kon komen, immers eerst door Satan worden geslagen. Daarmee maakte Eva precies dezelfde denkfout als de Emmaüsgangers, waarmee we deze studie zijn begonnen. De Messias zou komen naar de belofte, maar de redding van de mensheid kon slechts bewerkt worden door dood en opstanding heen, een weg waarin de beloofde Messias ons zou voorgaan.